

Gina ȘERBĂNESCU

Balet

Dimensiunea poetică a mișcării

La Opera Națională Română din București a avut loc, pe 19 martie 2006, premiera spectacolului **Simfonia fantastică**, în coregrafia lui Gigi Căciuleanu. Partitura lui Berlioz reprezintă suportul muzical al unei povești elaborate și transpuse în limbajul dansului contemporan. Această opțiune a coregrafului ar putea fi înțeleasă pe de o parte ca o tentativă de realizare a unui echilibru între romantismul poveștii și caracterul abstract al mișcării și, pe de altă parte, ca un demers de impunere a dimensiunii poetice pe care o poate transmite dansul și pe care plurivalența dată de semnificațiile mișcării în baletul contemporan o poate asigura.

Ce se poate reține în plan strict narativ din acest spectacol? Un personaj masculin, interpretat de Răzvan Mazilu, o lubită, interpretată de Bianca Fota, o iubire prinsă în perimetrul unei lumi ale cărei coordonate sunt trasate de cupluri interpretate de balerini ai ansamblului Operei Naționale Române.

Remarcabilă în planul semnificațiilor spectacolului este dualitatea elementelor principale ale discursului imaginat de Gigi Căciuleanu. Simbolurile abundă, dar pot fi detectate câteva paradigme ale spectacolului: oglindirea (care poate strivi sau elibera, deforma sau „amenința” cu imagini sincere), creația (care poate să asigure accesul la sine, sau să îl devoreze pe creator), fluxul autenticitate–inautenticitate, vizibil în schimbările din cadrul grupului instanțiat de ansamblul Operei, care poate trece uneori drept o multiplicare sau o acutizare a cuplului principal, ori ca personificarea amenințării cu alienarea, al cărei „mesager” este „domnul în gri”, interpretat de Dan Puric.

Distribuirea lui Răzvan Mazilu în rolul personajului principal masculin era, desigur, unica alternativă a lui Gigi Căciuleanu. Pentru interpretarea acestui rol, abilitățile de dansator nu ajung. Avem de-a face cu un personaj care trebuie să meargă spre sine, spre o imagine ce ne este anunțată încă de la intrarea sa în scenă, dar spre care interpretul trebuie să se îndrepte, fiecare pas al dansului său fiind o treaptă dintr-un scenariu al integrării lăuntrice, posibile numai prin asimilarea autentică a elementului feminin reprezentat de lubită. Acest personaj se construiește pe sine, uneori în mod sacrificial, nu numai pe acordurile lui Berlioz, dar și pe versuri și tăceri. Or, pentru a edifica o astfel de identitate scenică era nevoie de un interpret ale cărui valențe artistice să sintetizeze atât facticitatea de sorginte teatrală, cât și dimensiunea poetică a mișcării, specifică discursurilor coregrafice elaborate de Gigi Căciuleanu. De aceea este justificat să spunem că distribuirea lui Răzvan Mazilu era unica alternativă a coregrafului.

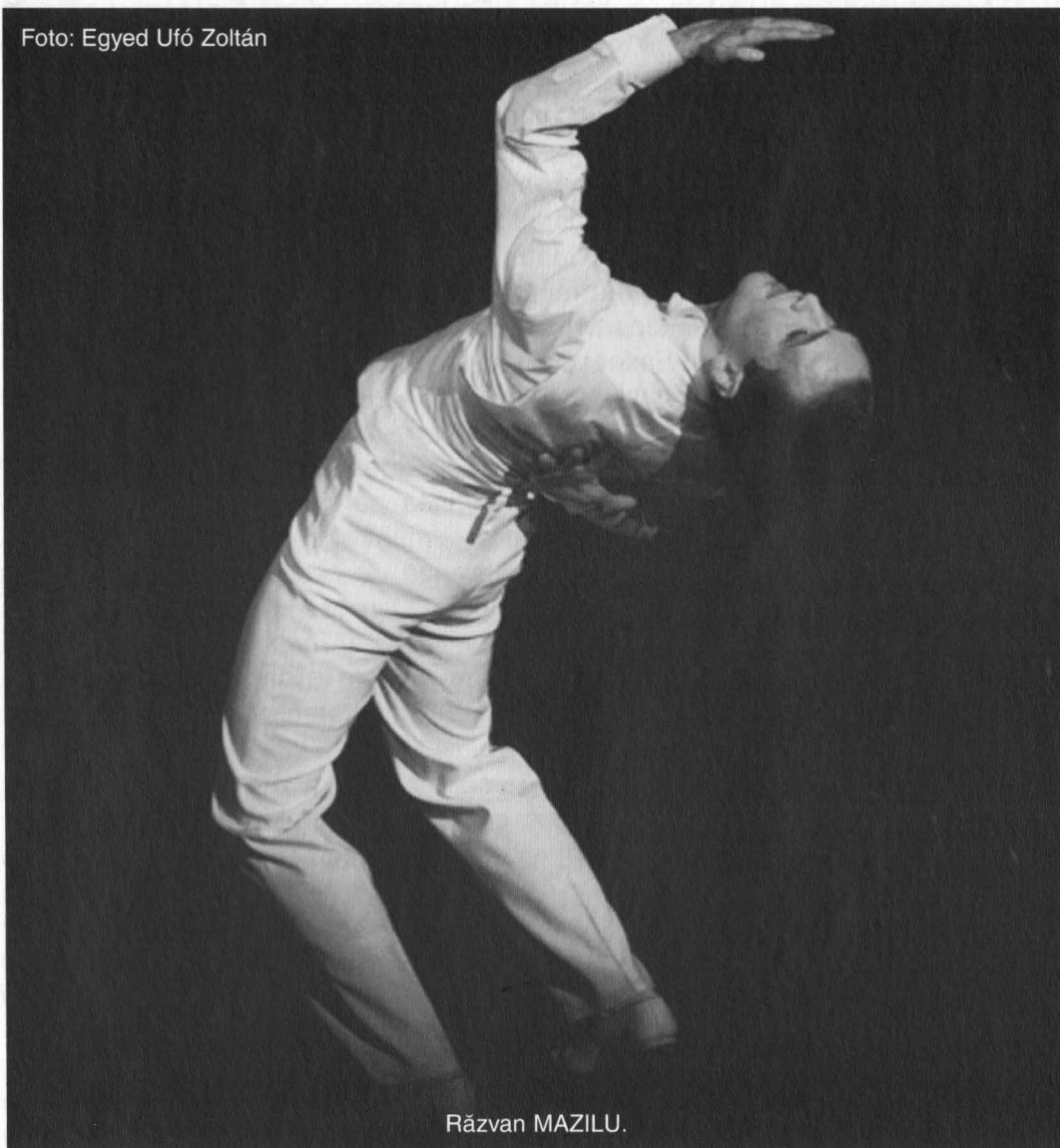
Povestea gândită de Gigi Căciuleanu, cu toată conotația sa în egală măsură socială și metafizică este, în cele din urmă, o poetică a singurătății, un demers metaforizant privind tentativa de a atinge împlinirea interioară, în pofida amenințărilor care pot veni din afară, dinspre lume, sau, dimpotrivă, dinspre propriul suflet. Singurătatea fundamentală a personajului masculin principal este accentuată de sentimentul de absență pe care îl induce în mod vizibil starea scenică a Biancăi Fota.

Caracterul abstract al limbajului coregrafic, care absoarbe și transfigurează romantismul transmis de suportul muzical, nu diminuează cu nimic lirismul (și în

același timp tragismul) poveștii, accentuat de momente precum transpunerea în mișcare a monologului din *Hamlet*, monolog ce marchează nebunia Ofeliei. Această opțiune coregrafică oferă posibilitatea instituirii unor plurivalențe ale metaforelor în mișcare și consolidarea substratului profund poetic al spectacolului.

Dincolo de mesajul transmis de povestea întrupată de cuplul principal, este inevitabilă întâlnirea publicului cu o formă mai specială de oglindire: este vorba de reflexul în oglindă al propriei lumi, al propriei imagini. Lumea din *Simfonia fantastică* este chiar această lume în care trăim și uneori ne străduim din greu să nu ne pierdem în fluiditatea ideologică și morală, este lumea noastră în care guvernează singurătatea în mijlocul oamenilor, în care pericolele pândesc, dar în care, din fericire, salvarea poate să vină tocmai prin conștientizarea imaginii dintr-o oglindă deformatoare.

Foto: Egyed Ufó Zoltán

Răzvan MAZILU.